

מבין משאבים 2301 י"ב בחשון תשפ"ד - 27 אוקטובר 2023

כולנו זקוקים לחסד/ נתן זך

כולנו זקוקים לחסד,	שיש לכל זה טעם,
כולנו זקוקים למגע.	גם כשהטעם תם...
לרכוש חום לא בכסף,	בואי ואראה לך מקום
לרכוש מתוך מגע.	שבו עוד מאיר אור יום.
לתת בלי לרצות לקחת	
ולא מתוך הרגל.	
	כולנו רוצים לאהוב,
	כולנו רוצים לשמוח.
כמו שמש שזורחת,	כדי שיהיה לנו טוב,
כמו צל אשר נופל.	שיהיה לנו כח.
בואי ואראה לך מקום	
שבו עוד אפשר לנשום.	כמו שמש שזורחת...

מה בעלון:

נורית האהובה / דה אמסלם
נורית אחות שלי / סיגל אמסלם
פרידה מנורית... / הסר פרס (רואי)
נורית, בת כיתה יקרה / נאה פרסי
אבא / אלה פליישר (הבת)
אבי / יואל ליכטמן
אבי, איך להתחיל להיפרד ממך / טלי ליכטמן
אבי, בננו היקר / משפחת קורן
מצנץ המלון / נאה אשל
קיבוצימר / יפתח פרייליך
את מלחמה / מהבלזש של דן חנוך בקהילינט
אני רוצה לחשוב שזו היתה הבחירה שלו / דובי אשל
שנתיים / דובי אשל
תודה / בני בולצאק ממרחק עם
אחרי שבועיים / המפוניט
מהנעשה ביישובנו / נאה פרסי

חרב קרה

מדרום נפתחה הרעה.
שמעו שחורה בין עזה לרפית.
שופל צהוב פרץ את הגדר.
טויוטות צלחו את שביל העפר.
עטפו את העוטף.
יום מתחבר ללילה לילה ליום.
והארץ הייתה...
סטריקו

בית משאבי שדה משתתף
באבלם של ההורים דב ומרסל אמסלם
האחות סיגל והבעל אלון וארבע הבנות
על מותה של הבת/האם (בת משאבי שדה)

נורית ברגר ז"ל

שנרצחה בביתה בנתיב העשרה על ידי מחבלים

נורית האהובה

הבת הבכורה שלנו האהובה, שכל כך דאגה לנו.
שאנחנו נתגבר על האובדן של הבן והאח עופר.
נורית ואלון הקימו משפחה לתפארת, נולדו ארבעה בנות, הקשורות אלנו ואנחנו אליהן.
נורית הייתה יוזמת פעילות משפחתית בימי שישי אחרי ארוחת ערב, בעזרת הבנות.
נורית דאגה תמיד להיות איתנו ביום ירושלים כל שנה ובאזכרה לעופר. כתבה לנו את
האזכרה ובחרה את המוזיקה.
ב-45:6 עם תחילת ההפגזה נורית דאגה להתקשר ולשאול לשלומנו, אמרה: אבא הכל
בסדר. ואלו המילים האחרונות ששמעתי ממנה.
הרגעים האלו חוזרים במוחי כל הזמן ולא ייפרדו ממני עד סוף ימי.
לאחר מכן שתי דקות אחרי זה, אלון מתקשר ומודיע לי שנורית נהרגה. הרגשתי שהשמיים
נופלים עלי ועולמי חרב. איך אפשר יהיה לחיות בלעדיה. היא הייתה העוגן לכל המשפחה,
ולכל מי שסובב אותה. דאגה בעיקר לכל סובבים אותה, ולא משנה מה, תמיד עצה, תמיד
נכונה לעזור. פרח הלך לנו. אמא, בת, קשה. קשה לזכור אותך כעבר.
יהי זכרה ברוך לעולמים.
אוהבים, אוהבים, אוהבים.
דב אמסלם

נורית אחותי, fe

אני עדיין מחכה לשיחת טלפון שתגידי לי שהכל בסדר... כבר שלושה עשר ימים עדיין
ממתינה... וכרגע אנו כאן נפרדים ממך. הצירוף הבלתי נתפס של הקרבה בתאריכים של
עופר ושלך, בהפרש של 32 שנה בדיוק. תמיד היינו יחד האחיות של עופר ועכשיו נשארתי
לבד. אחות שלי תמיד דאגת לאבא ואמא שיהיו עסוקים, ולי שרק יהיה לי טוב.
אספר עלייך מעט, כשהיינו קטנות אהבת להרגיז אותי כמו אחיות שרבות, אמרת שאת
מאומצת וזה גרם לכולם לצחוק. כל מי שנקלע בדרכך התאהב בך, תמיד עוזרת נותנת
מעצמך כל כך הרבה והמון אנשים הרגישו בך כמשפחה. בשנה וחצי אחרונות בגלל
הנסיבות דאגת שלא אהיה לבד, בארוחות שישי, בחגים ובכלל.
ליווית אותי, היית קרובה יותר לילדי ועברנו יחד המון רגעים. את כל כך חסרה לי,
מתגעגעת ולא יודעת איך להיות ללא אחים.
מקווה שתמצאי את עופר ותהיו יחד, תשמרו עלינו.
אחות שלי האהובה לא מוצאת את הכוחות את המילים להפרד ממך
נוחי בשלום
סיגל אמסלם

פרידה מנורית...

מפשפשת באוסף תמונות ילדות בשחור ולבן. עדות לתקופות בהם חשבנו שהגרוע מכל כבר מאחורינו ושלא נדע עוד מלחמות. גדלנו יחד כמו אחיות תאומות. 2 משפחות, דלת מול דלת, שזורות זו בזו. אותן חוויות, אותם טעמים, אותם חגים, שמחות, בגדים. אותם סנדלים, אותו חיוך על הפנים. אותו "גן גורים", אותה כיתה, אותם חדרי נעורים, דבוקות זו לזו, עד שהתפצלו הדרכים. מידי פעם הגיעו עדכונים. עד השבת שהפכה לטרגדיה ואסון לאומי. נורית שלנו - פרח עונתי בשלל צבעים. עבודת האדמה שלך ארוכת השנים בקו האש הייתה קידוש השם וגבורה ישראלית מעוררת השראה לדורות הבאים. הנאמנות, החריצות, הדייקנות, החביבות, היציבות וזקיפות הקומה בצד הרגישות, הזוגיות, האימהות וכיבוד ההורים שלך מצווים עלינו: להפריח כל שממה, לנצח ולחיות במלא העוצמה. אלו הם הזרעים המשובחים שפיתחת וזרעת בכל מי שזכה לפסוע איתך במשעולי החיים. תהא נשמתך צרורה בצרור החיים ותשפיעי גם שם במעלה הרקיעים, בפיתוח זן חדש של "גאולה ברחמים".

אוהבת לעד, הגר

נורית, בת כיתה יקרה

קשה לי לקבל את המציאות שאת כבר לא כאן. היינו מגיל אפס ביחד. היית תמיד חמודה, טובת לב, צחקנית ויפה מבפנים ומבחוץ. לא אשכח שפעם הכנו ביחד מונופול, השקענו בו רבות ואת כתבת את השמות בכתב היפה שלך ואני ניסיתי לחקות אותך, קיוויתי שאולי גם לי יהיה כתב יפה כמו שלך, זה לא עבד לצערי. בתיכון פגשת את אלון ברגר וישר התאהבתם וזהו, הפכתם לזוג בלתי נפרד בתיכון ובצבא. התחתנתם והצטרפת לנתיב העשרה ועבדתם ביחד בחממות העגבניות. אהבת טבע אומנות והלכת עם אלון לצפות בציפורים. לאחר שאחיד נהרג בתאונת הטרקטורון, הוריך הצטרפו אלייך ועם הבנות שנולדו לאט לאט חזרת לחייך, נשארתי אופטימית. היה לנו מפגש כיתה של הבנות לפני הקורונה וסיפרת כך שאת ואלון למדתם טאי צ'י והגעתם לרמה גבוהה, עד כדי כך שהפכתם למדריכים. זה עזר לך להרגע מכל הלחץ הבטחוני שסביבכם. כשהיינו נפגשות במשק תמיד היה כיף לדבר איתך ותמיד היית עם חיוך. כואב לי הלב מאז אותו יום שבת הארוך. משתתפת בצערכם.

יהי זיכרך ברוך

נגה פרסי

בית משאבי שדה משתתף בצער המשפחה
על מות האב (חבר משאבי שדה לשעבר)

אבי פליישר ז"ל

שנלחם בכיתת הכוננות של קיבוץ מגן
ונהרג בקרב מול המחבלים

אבא

אז אני יושבת וכתובת ומוחקת וכותבת שוב ולא יודעת מאיפה להתחיל. אבא כמה דברים אפשר להגיד עליך ועל מי שהיית, על הבן אדם שאתה ובעיקר על האבא שהיית עבורי, אתה לימדת אותי להיות מי שאני היום, אתה הראית לי איך להתמודד עם דברים קשים, לימדת אותי להיות חזקה. לימדת אותי תמיד לעזור לכל מי שצריך, לימדת אותי להתבטא ולהקשיב גם כשלא רוצים לשמוע. אתה זה שגם לימד אותי את כל הדברים הפרקטים, והחשובים לא פחות, לרכוב על אופניים, להכין אורז מושלם ואפילו לקשור נעליים, כל כך הרבה למדתי ממך אבל היה לי עוד כל כך הרבה מה ללמוד ממך. אני רוצה ללמוד איך להיות אמיצה וישרה כמוך, אבא שלי.

איזה בן אדם ישר היית כמה ישר, ישר ברמה שלא היית מוכן לקחת מתנה לחג משותפים שלך בעבודה, כי זה שוחד. ישר ברמה שבנית עם פלס את הסוכה מעירק לסבתא שלי, זה הבן אדם שהיית, ישר והגון בצורה בלתי רגילה ובלתי נתפסת. אבא שלי כמה שאני מתגעגעת אליך, לשטויות שלך, לצחוקך לקולך ולעיניים היפות והטובות שלך לכל חלק וחלק בך. אני מתגעגעת, לא הייתי מוכנה לאבד אותך בחלומות הכי רעים שלי לא דמיינתי שייקחו לי אותך. את הראש של המשפחה, עמוד התווך שלנו, ששמר אלינו שלא ניפול, המשענת, אתה הייתה נקודת האור השלווה בחיים שחיינו.

אבא שלי איך נפלו גיבורים ואיזה גיבור אתה היית, גיבור שלא לבש גלימה, גיבור שלא יודע בכלל שהוא גיבור שהקריב את החיים שלו והציל קיבוץ שלם. הצלת אותנו את המשפחה שלך מהזוועות שהתחוללו בכל האזור, אני לא רוצה לחשוב מה היה קורה אם לא היית מצליח לעצור אותם מה היה קורה אם היו מגיעים לבית שלנו בזמן שחגי לבד בממד.

למרות הכל. כל העצב וצער כשאני נזכרת בך אני לא יכולה שלא לחייך, כי אתה הרי תמיד חייכת, ידעת למצוא את ההנאות הקטנות בחיים. כוס יין אדום, גוש בשר על האש זוהר ארגוב בקולי קולות, רמי על שמיכה אדומה ולרקוד! לרקוד בלהקה באשכול, לרקוד בחגים בקיבוץ או סתם בבית שלנו. אלה היו ההנאות שלך, הנאות הקטנות ההנאות שחשובות באמת. אבא שלי לא יכולה לעצור את הדמעות אתה היית הבן אדם האהוב עלי אתה לא בן אדם פשוט אבל זה מה שכל כך מיוחד בך למדתי במהלך השנים לאהוב ולקבל אותך בדיוק כמו שאתה. ואני גאה בבן אדם שהיית.

אבא שלי אסיים ואומר שאני מודה לך על הכול. מהיום שנולדתי ועד היום שעזבת נתת עבורי הכל ולא חסר לי דבר, למרות שבשבילך זה היה מובן מאלי. תודה שהיית אבא שלי.

תנוח על משכבך בשלום.

אלה הבת של אבי

אבי פליישר

אבי הגעת לקיבוץ עם גרעין נגמ"ש ולאחר סיבוב כמדריך בוגר בקיני אשקלון ורכז חינוך במחוז נגב של נוע"ל, יצאת לטיול ארוך באירופה ולאחר מחשבה על המשך החלטת לחזור לקיבוץ.

בקיבוץ עבדת בנוי יחד עם יואי והתחרתם מי יותר פדנט . יצאת ללמוד בפקולטה לחקלאות נוי ועיצוב וחזרת לריכוז הנוי בדרך השקטה והמסורה שלך. פעם בשבוע עברו העובדים שלך יום עיון ועד היום הם זוכרים אך צריך לעדר ואיד קוראים למיני צמחים ברחבי הקיבוץ.

יצאת לשנת חופש כמנהל מחלקת גנים ונוי בבאר שבע, אבל הפוליטיקה העירונית הפריעה לך בעבודתך, והחלטת לחזור לקיבוץ ולחוות הניסיונות במועצה, בתקופה זו מצאת את אהובת ליבך ורדה ועברת אליה לקיבוץ מגן שם נולדו ילדיך פלג אלה וחגי. בהלוויה שלך הזכירה אחייניתך את השיר " שנה טובה לדוד גיבור אשר על המשמרת" והמשיכה ששנה טובה כבר לא תהיה לך.

כמו שאתה תמיד מתנהג, כך היית גם כחבר הכיתה הכוננות של מגן, בנית ליד ביתך מול הגדר עמדת הגנה.

כאשר המנוולים הגיעו הם נתקלו בך, חיסלת מהם והזעקת את חבריך לכיתה הכוננות, מנעתם את כניסתם לקיבוץ, אך בהתקלות זו נפגעת ואחר מכן נפטרת. יהי זיכרוןך לברכה.

ביי אחי

מגיל 15 אנחנו יחד. תיכון, קיבוץ, צבא. כל חיי הבוגרים אנחנו מלווים אחד את חיי השני בעליות ובירידות.

אחי אתה אחי. ממך למדתי לאהוב אדם, להיות סבלני לאחר "בגללך אני בקיבוץ". חיי לא היו כך ללא המפגש שלנו.

הלב בוכה הכאב לא נתפס.

יואל ליכטמן

אבי, איך להתחיל להיפרד ממך, כי לא רצינו שזה יאמר

אני מכירה אותך 33 שנים, מאז שאני בקיבוץ משאבי שדה יואל מכיר אותך מילדות. כמו שהוא אומר, בגללך ובזכותך הוא הגיע לקיבוץ.

מיום שבת, כשנודע לנו על האזעקות הבלתי פוסקות בעוטף אנחנו היינו בלחץ. יואל שלח לך הודעה בשבע ומשהו ולא ענית.

כשחזרתי מהעבודה שאלתי את יואל אם ענית לו, הוא אומר לי לא. אמרתי משהו פה לא תקין. שלחתי הודעה לורדה וענתה לי שאתה פצוע, העבירו אותך למסוק, לא יודעת מה מצבך אבל ציפינו לטוב, חיכינו לטוב, כי אם אתה עולה על מסוק, סימן שאתה מסוגל לעלות על מסוק ואתה מספיק חזק. בסביבות 20.30 ורדה התקשרה. פחדתי לענות, כי ידעתי שאני צריכה לספר ליואל וזה לא יהיה פשוט.

השבוע ורדה שלחה לי את מספר הטלפון של הילדים. אני הכנסתי את אלה לרשימת הטלפונים. פתאום צצה הודעה מאלה על יום ההולדת שלך בסוף במרץ, ולא היינו, כי לא ראיתי את ההודעה הזאת. לא הבנתי איפה אנחנו היינו, למה לא נסענו למגן.

זאת הייתה יכולה להיות הפעם האחרונה שנראה אותך. מאתמול אני כולי ברגשי אשמה שלא ראיתי את ההודעה הזאתי ואני מקווה שאתה סולח לנו. אנחנו נשמור על קשר עם ורדה ועם הילדים, ונקפיד להיפגש ביום העצמאות בקיבוץ כמו שהיינו עושים בכל שנה. אוהבים אותך אבי. אנחנו לא נשכח אותך. טלי ליכטמן.

בית משאבי שדה משתתף בצער אריאל קורן והמשפחה

על מות האח

אבי קורן ז"ל

שנלחם בכיתת הכוננות של קיבוץ חולית

ונהרג בקרב עם המחבלים

אבי, בננו היקר,

מעבר לים הגדול, אני, אבא וכל המשפחה
 עומדים בלב שבור, בלי מילים ובלי דמעות על יד קברך, ועוד מנסים
 לחשוב, שכל זה חלום בלהות שחור ואכזר.
 אבל הלב יודע שנעקרת מקרבנו ולא נוכל לחבק אותך יותר, לא
 נשמע מעבר לקו "הולה מה", תמיד כשהיינו שואלים מה קרה אבי?
 היית עונה: אצלנו הכל בסדר, קרה רחוק מאתנו.
 ביום שבת ה-7 באוקטובר, כבר לא ענית, טלפנו כמה פעמים. שקט
 עמוק הייתה התשובה. באיזה שהוא מקום ידענו שמהו קרה לך.
 אבי חמוד שלנו, חשבת לבקר אצלנו בשנה הבאה, אולי עם אחד
 הילדים אחרי השרות הצבאי, אבל זה כבר לא יקרה.
 אבי, ממך שמענו בפעם הראשונה את המילים אבא ואמא, והיינו כל כך
 מאושרים, לא היה מאושר מאיתנו!!
 היית בן אדם טוב, לא ידעת רוע, אהבת את הטבע, אפילו נמלה לא
 היית מסוגל לדרוס. היית אמן לא ידוע והשארת תמונות נהדרות.
 חלמת על עולם יותר טוב. חונכת על ערכים אנושיים ועל אהבת ארץ ישראל.
 עלית לארץ בן 18, הציעו לך קיבוץ ותיק, וסירבת. לא, אמרת, אני רוצה
 להיות מן הראשונים ובחרת את חולית כמקומך בעולם.
 תמיד היית אומר, שואל וגם כועס, האם הדרום לא חלק מארץ
 ישראל? למה הממשלה מזניחה אותנו? וזאת התשובה שקבלת. היא לא תיתן
 מנוחה לאחראים עליה. הזמן וההיסטוריה יהיו השופטים האחרונים.
 אבי היקר שלנו, לא נכון שרק נפלת על הגנת ביתך, משפחתך
 וחברייך, צריך לחרוט באותיות מבריקות שנלחמת כאריה עד הסוף,
 נלחמת כגיבור עד הרגע האחרון.
 אנחנו, אבא ואמא, האחים שלך וכל המשפחה בארץ ובחו"ל גאים בך.
 מול קברך הפתוח עומדים שלשת בניך, יעל אלה ועידו, כעת חיילי צה"ל.
 במשך חייהם יישאו שמך כדגל בגאווה, כסמל הגיבור שנלחם על הגנת
 הארץ ויחד עם אמא חונכתם להיות בני אדם בעלי ערכים ומידות טובות.
 אבי יקר שלנו, תשכון במנוחה, תהי נשמתך צרורה בצרור החיים.
 החיוך שלך ילווה את כולנו ויאיר את דרכי בניך. הם יספרו
 לבניהם שבערבות הנגב גיבור חדש נפל.
 אברהם גבריאלי קורין ז"ל.
 כמה קשה לסיים מילים אלה, עוד ייכתב עליך אבי'לה הרבה.
 משפחת קורן

מצנף האלון

אני יושבת עם סימונה לכמה דקות .. (היות ואין רגע דל בתפקיד שלה..) לשמוע מעט נתונים על מה שקורה בענף המזון.
סימונה, שמנהלת את ענף המזון כבר 17 שנה (!!!) מספרת :
"בזמנים רגילים חדר האוכל מגיש בממוצע כ-800 מנות ביום (כולל ארוחות של כפר הנופש). היום, לאור המצב הביטחוני ואירוח משפחות מהעוטף, הצוות עובד סביב השעון ומייצר 1,300 מנות ביום (!!). לאורחים שלנו מוגשות 3 ארוחות ביום.
הצוות מונה 13 עובדים וכרגע נוספו עוד 2 עובדים. בנוסף, יש אצלנו מתנדבים שעוזרים בשעות הלחץ.."

סימונה מוסיפה :

"ברצוני להודות לצוות המופלא שלי! תודה אישית לכל אחד ואחת. זה לא ברור מאליי שהעובדים מגיעים אלינו מבאר-שבע ונותנים את כל הנשמה.
בנוסף, תודה לחברי הקיבוץ על ההבנה, ההכלה והתמיכה!"
כתבה : נאוה אשל

קייבוצ'מר

לאחר קיץ נהדר בו מספר התלמידים שלנו היה גדול, לצערנו הרב ביטלו האורחים שלנו את הזמנתם לחודשים אוקטובר והלאה (גם הם היו צפויים להיות מלאים).
לאור המצב בו אנו נתונים, הפסקנו כל פעילות רגילה והדבר היחידי שפועל כרגע הוא שיעורי הזום.
כל חדרי קיבוצימר תפוסים עד אפס מקום. עיקר העיסוק שלנו הוא להצטרף למאמץ הכללי לטובת האורחים שלנו.
במשרד, הפעילות צומצמה למינימום, תוך כדי דאגה לשמירת הקשר עם התלמידים שלנו, שדואגים לשלוח לנו אינספור הודעות של דאגה ותמיכה!
מי בצוות :

2 מורות בכיתה : ענבר ועדינה, 2 מורות בזום : רינה ושירי
משרד ואחזקה : ליעד סטיב, יעל אסידו, נאוה אשל ויפתח פרייליך
ברצוני להודות לכל הצוות על עבודה מכל הנשמה ומאחל לכולנו זמנים טובים ושקטים
יפתח פרייליך

מהפילוס' דן חנוך בקהיל' 6

עת מלחמה

'מבול אלאקצא', כך קורא האויב למה שעשה לנו בשמחת תורה. שטפון של רוע פרץ את הגדרות והארץ מלאה חמס. פני הרוע נחשפים ברשתות וכעת הגיעה עת המלחמה. לא עת לדיבורים היא. כל מי שיכול לתרום התנדב או גויס, ואין חסר תופס חרב בישראל. אין להקשיב עוד לדיבורי 'שלום' 'אחוה' 'שתי מדינות' או 'עם פלסטיני'. לנוכח הזוועות בדרום כולנו מבינים שאין דרך להכיל, ורוע כזה יש להכחיד. בכל מחיר ובכל מקום בארץ ישראל. גם במחיר גירוש וסבל. שלהם. אלה לא אנשים, רק יצורים חסרי אלוהים שאבדו צלם. לו הייתה בהם יראת אלוהים, היו יודעים שהוא שונא חמס ורק בגללו הביא מבול חד פעמי על הארץ.

"אצלנו היו יורים בך אם היית נוסע ככה על אופנוע ביישוב.." סיפר לי אחד מתושבי המושבים בעוטף, כאשר עצרתי לרגע להכיר פנים חדשות המטיילות בשבילים שלנו. **"אתה חמוש?"** שאלתי, ולמדתי שאין ברשותו נשק אישי, **וגם את הנשק הארוך לקחו להם**. האיש הצליח למלט את משפחתו ועוד כמה שכנים ברכב שטח, דרך השדות, להציל את הנפש 'מהנוחבות' על האופנועים. **"את מה שיכלו לקחת לרצועה, לקחו הבוזזים שבאו אחר כך - טרקטורים, מלגזות, וגם ציוד מהבתים לפני ששרפו.."** עת השאלות הקשות עוד תגיע והן יישאלו. תשובות תתבענה, ואמת תתגלה. מארץ תצמח. בינתיים, למרות האבל והפלצות למראה פרצופו האמיתי של הרוע, **החברה נלחמים** וסיפורי הגבורה עוד ייוודעו.

"..יא איבני, אל תשכח שתמיד יש רשעים בעולם – הסתכל על המצבות האלה – מתי שיוכלו, ככה יעשו לך.." אמר לי אבי בהגיעי למצוות. אבי דיבר ערבית כי היה יליד המקום. למד כי היה חייב. **"אף אחד לא יבין אותך באזור הזה אם לא תדבר ערבית"**. עמדנו מול המצבות שהיו אז בבית העלמין הישן ביישוב בו נולדתי.. **"תראה, שתי משפחות, חמש נפשות, נרצחו ונשרפו הבתים.."** הדבר היה בשנות המרד הערבי הגדול עת אחת הכנופיות של **יוסף אבו דורה** חדרה לקריית חרושת לרצוח יהודים בלי הבחנה. אבי עליו השלום היה ילד בעת הפרעות והתגורר עם סבי וסבתי ביישוב הסמוך, אלרואי, שיחד עם קריית חרושת נכלל בשטח השיפוט של **קריית טבעון** **"..ותתכופף, אל תעמוד גיבור, מגיל חמש אני יודע שצריך להתכופף כשיורים, לצריך בו גדלנו היה קיר מגן רק עד גובה החלון.."** כך אבי. אחרי הדברים האלה לימדני לירות ברובה ובאקדח **"..שזה לא יקרה אצלך.."** את משנתו זו סיכם **"..ותמיד תזכור שזו מלחמה על הארץ.."** **כמה צדק**.

"נשק בקיבוץ" כך נפתחה הודעתו של יו"ר הצח"י, שהוסיפה – **"מזה זמן רב שהמשטרה אספה ולקחה לנו את כלי הנשק מחדר הנשק. מבקש מכל החברים שיש להם אקדח פרטי,**

או ברישיון שיסתובבו עם כלי נשק. ומי שיש לו נשק פרטי, אנא שלחו לי הודעה בפרטי בכדי שנוכל לדעת כמה אקדחים יש לנו בקיבוץ. " וגם אני מעלה ומוסיף, שכל מי שיכול לאחוז בנשק, נשים וגברים, יפנה לרשות ויקבל רישיון והדרכה לשימוש בו. זו עת מלחמה ובעזרת השם אנחנו ננצח.

ומשהו קטן לסיום –

"אל-תהי צדיק הרבה ואל-תתחכם יותר למה תשומים" (קהלת ז טז).

תמיד תהיתי למה החכם באדם, ממליץ לא לשאוף לצדק 'הרבה' ? מדוע הוא מבקש להסתכל לאמת העירומה, בעיניים, ולהכיר בה בלי התחכמות? ולמה הוא חושב שמי שעושה ההיפך יהיה לשממה? שני לקחים ניתן ללמוד פה - בפן האישי - לא להיות זה שתמיד צודק ומצדיק, שמחפש הסבר של השכל רק כדי לא להכיר באמת. למה להיות לשממה? למה לבחור בחיים שאין בהם מקום לחיים? ובפן הציבורי – נאמן עלי רש"י שביאר - 'כשאול שדימה להיות צדיק וריחם על הרשעים' והסביר לגבי 'תתחכם' - 'לדון ק"ו של שטות ומה על נפש אחת אמרה תורה הבא עגלה ערופה וכו'. במילים אחרות אומר רש"י - במלחמה כמו במלחמה בלי להסס. אחרת אין לך מקום לחיות בו. למה תשומם? אין לרחם על אכזרים או שארצך לשממה תהיה, בתיך באש יעלו, נשיך טפך וזקניך ביד רשעים יתפסו.

ובבניין הארץ ננוחם -

דן חנוך

אני רוצה לְחַסֵּם הִיִּתָּה הַחִירָה לִּי.

אבא נפטר בשישי, לפנות בוקר. איש חד ומיוחד שנולד לפני 87 שנים. נולד למלחמה. נפטר במלחמה. חי את המלחמות הפנימיות והסביבתיות, בגבורה ובעוצמה. חייו היו פאזל ענק, של אלפי חלקים. ידע, עשייה, משפחה, חברים ועולם פנימי, עשיר ומדהים. עד הרגע האחרון עוד עסק בענייני העמותה, שטיפח. עמותת תקומה לשחקים. עד הרגע האחרון עוד עסק באלף ואחד דברים, כמו תמיד. ערני וחד. לא יודע מאיפה להתחיל... הילדות בפולין, במלחמת העולם השנייה. החיים במחבוא בסמוך לגטו וורשה. העליה לארץ. ההשתלבות בחיל האוויר וההשתתפות בהקמתו ועיצובו. תעשייה אווירית. תקומה לשחקים. המשפחה, הנכדים, החברים. בכל מקום השאיר חותם. חותם בעל משקל בלתי יתואר. בלוויה, מוקף באנשים שממש אוהבים אותו, עמדתי קפוא. לא אמרתי דבר. לא ידעתי מאיפה להתחיל. כל מה שאומר לא ידחוס אהבה, הערצה, הערכה, כאב ועצב, למעמד הזה. וכל מה שבאמת יש לי להגיד, לא אומר מול כולם, אלא רק מולו בלב. כמה ימים אחרי, עדיין בשבעה, אני יכול רק להרגיש עצב, געגוע ואובדן. שבבי זיכרון עולים. המילה יתום מרחפת באוויר. תמונות עולות מהזיכרון עם חיוך ודמעה. רק לפני שבועיים, הוא התקשר לספר לי בשמחה, איך עלה על סולם, הוריד שני שעוני קיר, גדולים, בביתו. ניקה את המנגנון והחזיר אותם, לפעולה תקינה. מי חשב אז... כל כך הרבה דברים רציתי לומר לך. כל כך הרבה שאלות שעוד לא שאלתי. דברים שלעולם לא אדע ויישארו רק בגדר פירוורי השערות. אבא יקר, השארת מורשת, חינכת אותי לכבוד ואהבה, לאהבת ידע, ערכים וסקרנות אין קץ. על כל אלה תודה. תודה... מילה כזו קטנה במעמד הזה... עם פרוץ המלחמה, אבא עבר לישון בביתה של אחותי, יעל, לבקשתה. שלא יהיה לבד. בלילה בין חמישי לשישי, מוקף במשפחה אוהבת, מחובק עד הרגע האחרון, נשם אבא את נשמתו האחרונה. אני רוצה לחשוב שזו היתה בחירה שלו.

דובי אשל

**בית משאבי שדה משתתף
באבלם של דובי אשל והמשפחה
על פטירתו של האב
משה אשל ז"ל**

שְׁנֵיתִים

אני יושב מול דף ריק. מנסה כבר כמה ימים לכתוב משהו לאזכרה שלך ניצן.
מנסה כי צריך. כי עברו שנתיים. כי יגיעו אנשים. כי מצופה ממני שאכתוב משהו.
כי זה לא סתם. זה שנתיים. רק שנתיים. כבר שנתיים. לא יאומן שנתיים.
שנתיים זה תינוק שכבר הולך. אולי גם מדבר כמה מילים.
שנתיים זה זוג שאולי חושב על מיסוד הקשר.
שנתיים זה מחשבות על תפקיד חדש בעבודה.
שנתיים זה טבלת יאוש לקראת שחרור מהצבא.
שנתיים זה... תשלימו את החסר...
אין יום שעובר בלי שאחשוב עליך. מה אתה היית עושה בשנתיים. איפה היית. מה היית משיג. מה היית אומר...
לפני שבוע נפטר אבא שלי. סבא שלך. הקשר בינכם היה מיוחד. קשר של אהבה, כבוד הדדי והמון החלפת ידע. שניכם סקרנים דעתניים ומלאי ידע בהמון תחומים. אני מנסה לדמיין את המפגש בינכם. בטח אמרת לו מה לקח לך שנתיים והוא ענה מה קרה רק שנתיים. או שישר התחלתם בעידכונים הדדיים.
ניצן יקר. שנתיים זה געגועים אליך. שנתיים של מחשבות. שנתיים של רגשות אהבה. שנתיים של ניתוח בלתי פוסק מה עשיתי נכון. שנתיים של תהייה איפה טעיתי.
ובתוך כל זה כל הזמן מרחפת המחשבה רק שנתיים. קול נורא אומר כבר שנתיים. לא יאומן. שנתיים.
דובי אשל

משתתפים באבלה של שארה הרסט והמשפחה

(אחות במרפאתנו)

על פטירתו של האח

חיים בן אריה ז"ל

בית משאבי שדה

ברכות לכולם מבית משאבי שדה

מזל טוב ושפע ברכות
לדינה ובוריס אלזנברג והמשפחה
לרגל חתונת דורון ועם בחירת ליבו אל

מזל טוב הרבה אושר ונחת
לחבי יונקמן והמשפחה
להולדת הנכד
בן אנצט ופלא

שפע מזל טוב
לג'יס (עובד במשפחת סיקרון) ואמרה
להולדת הבן לוקה, אח למיקה.

ברכות וקליטה נעימה
לעדי (כהן) ויואב עופר
שהגיעו לאור המשק

ברכות להילי בן חיים
שהתחררה מצה"ל בהצלחה באפרוחות בקיבוץ

בהצלחה לתמר פרחי
שהתחררה משירות סדיר וממשיכה כרגע במילואים

לכל חיילנו בסדיר ובצו שמונה
מאחלים לכם שתצברו
פזז את התקופה הזאת
ותחזרו בריאים ושלמים הביתה

קבלת שבת משאבי שדה 20/10/23

מחר בבוקר יעברו שבועיים מאז שהחיים שלנו התהפכו - החיים של תושבי אשכול, ותושבי שאר מועצות עוטף עזה - וגם של המדינה כולה, ושל העם היהודי כולו.

מאז אנחנו ברכבת הרים רגשית שמלאה בעצב עמוק, תדהמה, זעזוע, הלם, וכעס. הפצע נוגע לכולם. הוא מדמם וימשיך לדמם והפעם תחבושות לא יספיקו. צריך טיפול יסודי שיימשך זמן.

לצד הכאב הגדול, נפלה בחלקנו הזכות להתארח פה בקיבוץ משאבי שדה. מהרגע שנחתנו כאן אנחנו מוקפים בחום, אהבה ונתינה מצד כל בעלי התפקידים והאנשים בקיבוץ. מקבלים מענה מקיף ומסור בכל שעות היממה. אתם, אנשי הקיבוץ, עובדים ללא הרף לדאוג לנו שלא ייחסר דבר. אנו מעריכים את זה מאוד, זו נתינה מרגשת ומחממת את הלב. היא ממש לא מובנת מאליה. זכינו בכם.

ימים, שבועות וחודשים לא קלים לפנינו. אנחנו מפוכחים ומודעים לכך. כבר התחלנו ונצטרך ביתר שאת לנסות לקיים פה שגרת חיים ככל האפשר, לצד הלחימה ולצד העצב והאובדן. כי אין לנו ברירה. אנו נקום מהשבר הזה חזקים, חכמים ומאוחדים יותר. זה הזמן שלנו להקשיב ולחבק, להיות אחד בשביל השני ולהתחזק שתהיה לכולנו שבת שלום. שבת שקטה, בטוחה ומלאה באהבה ובייחוד. שוב תודה לקיבוץ משאבי שדה. אוהבים ומודים. המפונים.

תודה

בני בולאק, מזכיר מרחב עם,
 חייל מילואים בפלוגת עורב צנחנים
 כתב בקבוצת הוואצאפ של מזכירי הישובים ברמת נגב:
 "חייב לשתף -
 בשמחת תורה ב-09:00 בבוקר הוקפצתי למילואים.
 היינו 48 שעות בבארי ומאז אנחנו בצאלים.
 היום הוזמנו על ידי קיבוץ משאבי שדה
 לכמה שעות התרעננות בבריכה.
 משפחות מהקיבוץ פתחו פה שולחן עם כל טוב.
 אשתי קפצה לבקר אותי. הלכנו יחד לחדר האוכל,
 באתי לשלם אומרים לי אנחנו לא לוקחים תשלום מחיילים.
 בקיצור, אתם קיבוץ מדהים במועצה מדהימה.
 כל הפלוגה (עורב צנחנים) התאהבו בכם"

משתתפים באבלם של משפחת גורני מבאר מילכה

על מות האב

יפתח גורני ז"ל

לוחם לוט"ר נהרג בהגנה על יישובי העוטף

בית משאבי שדה

משתתפים באבלם של משפחת אלמוסנינו מכמהין

על מות האב

לירן אלמוסנינו ז"ל

לוחם לוט"ר נהרג בהגנה על יישובי העוטף

בית משאבי שדה

אנחנו בימים קשים למדינה. שבת של שמחת תורה שהפכה על הבוקר ליום נורא עם מראות שלא האמנו שאי פעם נראה בארץ. אכזריות ורוע ששטפו את עוטף עזה, אלפי מחבלים שהסתובבו בכל מקום ובקיבוצים ורצחו אזרחים וחיילים, חטפו מאות אנשים, בהם ילדים וזקנים. בלתי נתפס שהצבא נתפס לא מוכן, למרות שהיו כאלו שהתריעו, אפילו באותו לילה, ובכל זאת לא עשו מה שהיה צריך והמחיר של זה כל כך כואב. רבים כל כך היו בסיוט של הממ"ד, של המחבלים, כשהם מחכים לסיוע, שלעיתים הגיע מאוחר מדי. מזל שאחרי כל זה העם התגייס לעזור בכל מה שאפשר. לקיבוצנו הגיעו חברי מושב אוהד ועוד רבים נוספים מיישובי העוטף. כל מקום פנוי עבר הסבה למפונים ולמשפחות מהעוטף, ובבת אחת האוכלוסייה גדלה פי שלוש.

קצת הפוגה מהמצב למפונים ולחברי הקהילה היתה במהלך שלושת השבועות האחרונים עם הזמרים שבאו בהתנדבות.

שי צברי שר עם הילדים וביצע גם שירים של זמרים אחרים, העיקר לשמח קצת את האנשים.

לירון לב וזמר נוסף ששרו בן השאר את השיר הנפלא: מתנות קטנות

דנה ברגר שבאה לשיר ביום שישי, התנצלה מראש שאין לה שירי ילדים ולא שירי שבת ושיש סיכוי טוב שבמצב הנוכחי כל מילה בשירים שתשיר תקבל משמעות שיכולה להעציב.

דיויד ברוזה עם שיריו, ביניהם השיר שקצת השרה בנו אופטימיות - **יהיה טוב**

"ויהיה טוב יהיה טוב, כן לפעמים אני נשבר

אז הלילה הו הלילה איתך אני נשאר"

שאנן סטריט (הדג נחש) שבין שיריו ביצע את אחד מהשירים המצמררים במצב הנוכחי

"כמה רוע אפשר לבלוע, אבא תרחם, אבא תרחם..."

חנן יובל שמתעקש לשיר ולשמח אותנו עם שירים משמחים "אחרת לא הייתי שר"

"אך איך אפשר לזמר איך אפשר בלי מחר בלי מחר

איך אפשר לזמר איך אפשר אם חלום לא נשאר

אני מאמין בשדות השמש בשחר מפציע, ובליל אמש

בצחוק של ילד אחרת לא הייתי שר"

יסמין מועלם שגם שרה את השיר, שהפך ללהיט בזמן האחרון,

"יהיה טוב"

"בסוף יהיה, יהיה טוב הפרחים ישובו לפרוח

תראה שיהיה טוב, יהיה טוב

גם מתוך החושך יידלק האור"

ואן אומנים עם אניה בוקשטיין, שי גבסו, שלומי שבו ויובל שרף,

הגיע לשיח עם הנוער של המפונים ובני הנעורים במשק.

ויש גם הופעות והפעלות לילדי העוטף בשעות הבוקר.

ובן פחימה התנדב ובא לספר (במגרש חניה) - עם ישראל במיטבו.

במשק יש הרבה שמתנדבים ועוזרים, כדי להקל במעט על המפונים.

מזמן לא היה צורך כזה ביכולת האפיה של חברות הקיבוץ למפונים ולחיילים הרבים

שהגיעו לקיבוץ. חדר האוכל חזר לימים של פעם. שלוש פעמים ביום ארוחות למפונים.

המכבסה בימים הראשונים עבדה במלוא הקצב. צוות צח"י חזר לענינים, אחרי שהיתה לו

הפסקה מאז הקורונה. המרפאה נותנת שירות לכולם וטוב לדעת שכל המערכות במשק

מתפקדות. אשרינו!!!

נפתחה בפרגולה של הנעורים מכבסה למפוני

העוטף.

תודה רבה לתורמים, לצוות המטפל בעוטף

ועובדי השירותים שלנו (חשמליה ובניין) וכל

מי שתרים שהמכבסה הזו תעבוד! (תודה ענקית

לענף הבגד שכיבס ודאג לכביסת

המפונים עד כה!).

מדי פעם מפורסמים סרטונים מקסימים שנעשים על ידי סתיו כהן ויניב גלעדי על מה

שקורה בקיבוץ וגם בניסיון לגייס כסף לטובת המפונים במשק

בשל המצב יש שמירה בשער במשך
כל היום עם חיילים וחברי משק. על
אחת הותיקות, ששמרה השבוע,
נכתב בקבוצת הקהילה כך: "סבתא
זפטה" - דבורה בן חיים שומרת
עלינו בשער - תודה רבה
דבורה, ריגשת אותנו!

הילדים חזרו לגנים ולבתי הספר

בשבת עוברים לשעון חורף

תיקון טעות מהעלון הקודם - השם של כיתה א' הוא סביונים.

שבת שקטה, רגועה וטובה
לכל קהילת בית משאבים ואלמדינת ישראל
ומאחלים ומייחלים לחזרת החטופים הביתה
בשלום

